

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

11. Quinam Rugini? Quinam Huni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

DISSERTATIO XI.

Quinam Rugini? Quinam Huni.

Rugini populi sunt ex Insula Rugia sita in mari Baltico siue Orientali (oostersche-zee) è regione Pomeraniæ ad flumen Penæ: ex qua exiêre qui circa annum 476. in Italia regnum Longobardiæ condiderunt: fuit olim, teste Krantzio, Wandalicæ gentis caput, proprio ornata Rege. Sed succedentibus temporibus varijs dominis subijcitur, nunc Pomerano, ni fallor, patens. vrbes habuit præclaras, inter quas præcipuæ Arcona & Carentina, quas post annum 1150. sibi subiecit Rex Daniæ ope & consilio Henrici Ducis Saxoniam, qui in eo negotio vsus est operâ & legatione Domini Henrici Episcopi Raceburgensis ex Præmonstratensi ordine quarti. Vsq; ad dictum annum Idololatriæ sordibus iacuit inquinata, sicuti ante paucos annos ferè Wandaliarum quod mirum videri potest, cum iam à sæculis in vicinia & per totam Germaniâ tot fuerunt instituti Episcopatus, tot Ecclesiæ, Apostolici viri & Principes Catholici: sed videtur eâ conversionem, vt reliquorum Wandalorum, Deus Opt. Max. Sanctissimo Patri nostro Norberto eiusque sodalibus reseruasse, qui antequam ad Archiepiscopatum Magdeburgensem raperetur, Wandalis operam Euangelicam suam impendere meditabatur, & Archiepiscopus factus, tum per se, tum per sui ordinis viros gloriose effecit, institutis ibidem per Principes viros diuersis Episcopatibus & Ordini Præmonstratensi annexis. De quo negotio

negotio fusc Krantzius in Wandalia, & in Metropoli Saxoniae & Wandalia. Miræus in Chronico Præmonstratensi.

Existimo autem & colligitur ex dictis, Ruginos Bedæ vocari, qui apud posteriores Scriptores vocantur Wandalii, cum Krantzius dicat Rugiam, quæ adhuc sola nomen seruat, fuisse Wandalicæ Gentis caput & Ruginos fuisse inter Wandalos, vel eodem cum Wandalis.

Multi auctores Hunnos siue Hunos (qui & Chunni, Chuni) à Iugris in extremo Aquilonis deducunt. De eorum ortu primisque sedibus sentit Krantzius lib. 2. Daniæ cap. 21. & præfat. ad 1. lib. Saxoniæ, Hunos supra Russos ad Orientem olim habitasse prout Saxo Grammaticus ostendit, quum nonnulla quæ Danis obvenerunt bella cum ea gente commemorat: adeoque Russos inter Danos & Hunos; nam per Russos Danis & vicissim Hunis patuisse transitum quum invicem belligerarent: vastam autem illam regionem, quam olim Sauromatæ, nunc Tartari, tenent, tum Hunos gentem efferam tenuisse. Accedit testimonium Berosi qui Hunos Europæos fuisse, non Asiaticos, testatur. Ast Goropius in Goto-Danicis fusc demonstrare conatur Hunos primo consedisse apud Colchos inter Bæotim & Caspium mare siue Hyrcanum, qui paulatim ad Tanaiticam planitiem & inde ad fines Gothorum progressi, Alanis adiuncti Ostrogothos subiugarunt & inde in Westrogothos impetum fecerunt. Venisse etiam ad Istrum, nunc Danubium, Marcellino teste: postremo verò in Sarmatiæ eâ partem quâ Auati siue Auatini quondam tenuerunt, ad quam è Norico, Pannonia, Dacia à Carolo Magno multis cladibus compulsi confugerunt, quo longè remoti Francorum arma non amplius experirentur. vide Krantz. l. 3. Sax. c. 6. & 16. Goropio consentit Sigebertus in Chronico, vbi de Hunorum gestis passim multa refert.

Hunos & Auares eisdem esse populos contendit Krantzius lib. 3. Daniae cap. 19. & lib. 2. Saxoniae cap. 6. & 13. & Auares dictos primum post cladem Catalaunicam, tum, scilicet, Attila eorum Rege pereunte, quum se omnibus eo nomine inuisos cernerent, à Duce suo Auaro, Auares dici amasse (vnde detorto nomine Bauari sunt appellati) Noricum tenentes trans Danubium Regionē Italiae proximam. eosdem esse sentiunt etiam Molanus militiae sacrae Ducum Brabantiae cap. 13. Sigebertus supra, Robertus Gaguinus in historia Reg. Franc. Goropius mauult Hunos & Auares esse distinctos populos, & interdum eodem nomine (quod etiam admittit Baronius ad annum 788.) recenseri, siue quod Huni Auarinorum agros inhabitarent, siue quod contra Adversarios coniunctis auxilijs agentes, inter sese commiscerentur. In hisce iudicium non fero; ferat cui plus lubentiae.

Petes. cur Beda post Ruginos statim nominat Hunos. relictis tot gentibus intermedijs? Respondetur, Admodū verosimile esse ex bellis quae Huni contra Gothos & Danos fecerunt, vti ex Goropio iam diximus & late narrat Krantzius lib. 1. Daniae & alibi, tempore Bedae & Egberti Hunos proximos Ruginis id est Wandalis consedisse.

Quinam antiqui Saxones sint, superius est scitum. An sint indigenae, an aliunde processerint, inter auctores certatur. Krantzius in eam abit sententiam esse indigenas, quemadmodum Tacitus pronunciat de Germanis. Vide praefationē ad lib. primum Saxoniae. Idem non aegrè sententiam de Frisij inter Germanos computatis. De Boruchuarijs dicetur infra.

Hic lector, notatum velim, in antiquarum gentium investigatione, tantam occurrere nominum, locorumq; varietatem, discrepantiam, obscuritatem, vt certi aliquid statuere

statuere admodum sit difficile, nonnumquam impossibile. Provenit id maximam partem ex gentium crebra migratione mutuaque expulsiōe, in quā locis nomina imposita relinquebant, vel noua imponebant, nunc auctiores, nunc contractiores fines inhabitabant, quod intimat Albinæ Seneca epistolâ consolatoriâ. Id ipsum conqueritur Plinius: *alibi mutato Provinciarum modo, alibi itinerum auctis aut diminutis partibus incubuere Maris, tam longo auro alibi processere littora, torserunt se & fluminum aut correxerunt flexus; præterea aliunde alijs exordium mensura est.* quod intimat Albinæ Seneca epistolâ consolatoriâ. lege etiam Tertullianum libro de Pallio cap. 2. Certè à Strabonis tempore, qui sub Tiberio Cæsare vixit, vsque ad Ptolomeum Alexandrinum, qui imperante Antonino (is imperauit ab anno 139. vsque ad 162.) Pio Augusto situm orbis descripsit, tanta nominum mutatio facta est, vt paucissimos populos eo nomine recenseri videas ab vno, quo nominauerit alter. Quare nihil mirum in locis, populis antiquis inquirendis, discrepantes esse Authorum sententias, quæ si ad sua diuersa tempora referri valerent, plurimum conciliatæ forent.

DISSERTATIO XII.

De profectiōe S. Willibrordi, Sociorumque
in Frisiam.

EAm sic proponit Alcuinus: *Assumptisq; secum duodecim fratribus eo fidei feruore, quo & ipse, armatus, nauim conscendit; quorum aliqui postea ob prædicationis Euangelicæ instantiam martyrio coronati sunt: aliqui vero Episcopatus ordinem accipientes, post sancta prædicationis labores, in pace quiuerunt. Igitur vir Dei cum socijs, sicut*